

εἶνε ἢ θαυμάσιος ἀληθῶς σχεδιαστής, εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ τέχνη εἰσεχώρησε βαθέως εἰς τὸν νοήμονα ἐκείνον λαόν· τὰ βερνίκια τῶν, οἱ ὀρεί-
χαλκοὶ τῶν, τὰ ἐξ ἀργίλλου σκευῆ τῶν, κτλ. ἔμειναν ὑπέροχα πρότυπα. Βλέπει τις ἐν αὐταῖς ἐν μῆγμα σπάνιον, ἱκανοποιεῖν ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τῆς φαντασίας, μὲ μίαν ἰδιάζουσαν μελέτην ὡς πρὸς τὸ σχῆμα. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν, ἐν ἧ τὸ ξύλον κυριαρχεῖ, διακρίνεται ἐπίσης διὰ τὴν κομψότητα.

Οἱ Σῖναι δὲν ὑπερέχουσιν εἰμὴ εἰς τὴν πορσελάνην, ἣτις εἶναι ἐφευρέσεις ἀποκλειστικῶς Σινική. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 180 μετὰ Χριστὸν μέχρι τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τοῦ 9ου αἰῶνος, κατασκεύαζον τεμάχια σπερὰ καὶ εὐμορφα, χρώματος λευκοῦ καὶ λεῖα. Οἱ Ἰάπωνες ἐγνώρισαν τὴν πορσελάνην κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, καὶ τὸ μυστικὸν τῆς κατασκευῆς τῆς ἀπεκαλύφθη ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 18ου αἰῶνος, περὶ τὸ 1709, ὑπὸ τοῦ *Boattcher*, ἀλχημιστοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἐλέκτορος τῆς Σαξωνίας, βασιλέως τῆς Πολωνίας, Αὐγούστου τοῦ Β'. Ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς ἐθεωρήθη ὡς μυστικὸν τοῦ

κράτους. Ἐν ἔτει 1756 ἐκτίσθησαν αἱ *Sèvres*, πόλις ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα, ἀλλὰ τὰ παλαιὰ σκευῆ δὲν εἶναι ἐκ πορσελάνης· εἶνε ἐκ φαβεντιανῆς ζύμης λεπτοτάτης καὶ λευκοτάτης. Ἡ κατασκευὴ τῆς σκληρᾶς πορσελάνης ἤρξατο ἐν *Sèvres* τῷ 1770.

Αἱ βιομηχανικαὶ Μουσουλμανικαὶ τέχναι περιορίζονται εἰς τὴν κεραμεικὴν, ἀγνώστου εὐσεῆς τὴν πορσελάνης παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς. Τὰ μεγάλα Περσικὰ δοχεῖα διακρίνονται διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν ἀρμονίαν τῶν χρωμάτων. Ὁ τάφος τοῦ Μωάμεθ εἰς τὴν Μεδίαν (707 μ.Χ.) εἶνε κεκαλυμένος ἐκ πλακῶν κεραμοειδῶν. Ἡ μία τῶν εἰσόδων εὐρίσκεται εἰς τὸ μουσεῖον τῶν Σεβρῶν. Οἱ Μουσουλμᾶνοι ἴδρυσαν ἐργοστάσια φαβεντιανῶν σκευῶν, καταστάτων ὄνυμαστῶν, ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἐν Ρόδῳ. Ἀλλὰ κυρίως περὶ τὸν Ἰσπανο-μαυριτανικὰ φαβεντιανὰ ἀγγεῖα, τὰ κατασκευαζόμενα ἐν Μαλάγγα, Βαλεντία κ.λ.π.

Ἐπὶ μᾶλλον καλλιτεχνικὴ ἦν ἡ Ἀραβικὴ ὑαλοουργία.

(Ἐπεταί συνέχεια)

[Ἡ «Πινακοθήκη» ἐμφανίζει νέαν ποιήτριαν, τὴν δεσποινίδα Αἰμυλίαν Κούρτελη. Κόρη ποιητοῦ, ἔχει ἄφθονα τὰ ποιητικὰ χαρίσματα, ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς δημοσιεύσεως τῶν κάτωθι ποιημάτων τῆς παραθέτομεν καὶ τὴν συμπαθεῖ φημισγνωμίαν τῆς. Σ τ. Δ.]

ΕΛΑ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

Μὴ μὲ μαλώνης ποῦ γελῶ,
Καὶ ποῦ ἡ καρδιά μου χαιρεῖ·
Μὴ θεῖς τὸ χρῶμα τ' ἀπαλὸ
Ποῦ γύρω μ' ἔχει φέρει,

Ἡ ἀγάπη μας ἡ μυστικὴ
Βαθεῖα νὰ σκοτεινιάσῃ,
Κ' ἡ ροδόστéφανή μου αὐγή,
Μὴ θέλης νὰ βραδυάσῃ.

ὦ! ἄφησέ με νὰ πετῶ
Σὲ σύννεφα γαλάζια
Καὶ ἀντὶ χρῶμα, νὰ κρατῶ
Στὰ χέρια μου τοπάζια.

Κι' ἔλα νὰ παίξουμε κι' οἱ δυο
Μὲ πέτρες σμαραγδένιες
Κι' ἄσ' τὸ μνημοῦρι τὸ ψυχρὸ,
Γι' ἀγάπες νεκρωμένες.

Ἐλα 'ς τὸν πύργο τῆς χαρᾶς
Ποῦ ἔχτιδα γιὰ σένα
Κοὶ νῦσαι σὺ ὁ βασιλεὺς
Στὸν πύργο καὶ σ' ἐμένι.

ΜΠΟΡΕΙΣ;

Μπορεῖς, χλωμὲ τραγουδιστή, ποῦ ἔρωτα μοῦ τάξεις,
Ζωὴ χαροῦμενη, τρελλή, μπορεῖς νὰ μοῦ χάρισης;
Κι' ἀντὶ νὰ γέργης σκυθρωπὸς κι' αἰῶνια νὰ στενάξῃς,
Στὴ λύρα σου χαροῦμενος μπορεῖς νὰ τραγουδήσῃς;

Νὰ πάρῃς γέλοιο καὶ χαρὰ καὶ τῆς δροσιᾶς σταγόνα,
Καὶ τῆς ὄνειροφάνταστο, πανώρηο νὰ μοῦ χτίσης,
Ποτὲ 'στὰ μάτια νὰ μὴ 'δῶ τὸν πάγο τοῦ χειμῶνα
Καὶ θρόνο, ἀπὸ σύννεφα γαλάζια, νὰ μοῦ στήσῃς;

Μπορεῖς, χλωμὲ τραγουδιστή, ποῦ χίλια δὲ μοῦ λένε
Τὰ μάτια σου τὰ ὄμορφα, γι' ἀγάτη ὄνειρεμένη,
Ποτὲ τραγούδια νὰ μὴν πῆς, τραγούδια ποῦ νὰ κλαῖνε,
Κ' ἡ λύρα σου χαροῦμενη νὰ ψάλλῃ ὅθε διαβαίνει;

Γιὰ μὲ νὰ χτίσης μιὰ ζωὴ ἀπ' τῶν ἀνθῶν τὸ γρούδι,
Ἄγρῃ σὰν φεγγόβλημα, σὰν ἥλιον φῶς καθάρια,
Καὶ τάχῳ γιὰ ρανούρισμα τὸ θεῖόν σου τραγούδι
Νὰ μοῦ θυμίλῃ τὴ ζωὴ κι' ὄχι νεκρὰ κουφάρια;

Στὸν κόσμον ποῦ ἐφαντάστηκα μαζί μου νὰ πετάξῃς
Μπορεῖς, χωρὶς ἡ ἀγάπη σου ποτὲ νὰ κουρασθῇ;
Καὶ 'στὸ ταξίδι τὸ πολὺ, ποτὲ νὰ μὴ στενάξῃς,
Γιὰ λέγε μου, τάχα μπορεῖς, χλωμὲ τραγουδιστή;

Αἰμυλία Κούρτελη